

дъщеря ; азъ и сами не ща да жена синътъ си за твоята дъщеря, — това ще да бжде добро и за душата и за тѣлото, защото ако го ожена за нея, то ще да бжде отъ бога грѣшно и отъ хората срамотно.

— Азъ съмъ богопродавецъ, азъ ? Ехъ, лажешъ ти, Либене, лажешъ, като брадатъ циганинъ.

— Не, не лажа, ти си продалъ душата си на дявовете и на таласжмете ; за това нѣщо сичката околина знае.

— Да задуши дяволътъ синца ви : сичките клеветници и сичките богохулители ! и захванале са цѣли купове проклѣтия и псувни.

— Вжнѣ, чифутину проклѣти, вжнѣ ! Да не ми си са показалъ още веднашъ предъ очите . . . Кжлна ти са въ името на св. Хараламния, че ща да та задуша, като куче, викалъ сжрдито дѣдо Либенъ.

Хаджи Генчо станалъ, земалъ тоягата си